

sig om? Spørgsmaalet om, hvor vidt dette Blad skal være en aarlig Afgift af 40,000 Kr. eller 80,000 Kr., det er det samme som et Spørgsmaal om Renten af en Kapital paa en eller to Mill. Kr. Spørgsmaalet er, hvor vidt det skal ligge i en administrativ Embedsmands Haand at bortskænke Gaber af saadan Størrelse til private. Hvis dette Spørgsmaal overhovedet kan drages ind under et politisk Synspunkt, er det ikke under Synspunktet af, hvad der efter formel bestaaende Ret et tilladeligt; det kan kun inddrages under Synspunktet af, hvad der er stemmende med politisk Velanstændighed. Det er en daarlig Trøst, at man tør gaa ud fra, at den for Djebkliftet siddende Indenrigsminister er en hæderlig Mand, at han ikke vil begaa noget, som ikke er stemmende med, hvad han kan være bekendt for alle. Det er en slet Trøst; dermed kan man ikke slaa sig til Taals, saafremt den bestaaende Ordning er en saadan, at uhæderlige Mænd kunde benytte den paa en Maade, som vi nødig vilde have skulde blive gængs her i Landet. Derfor har der stadig været, bortset fra alt andet, en Forstaelse af, at denne Sag maatte ved Lejlighed finde sin Afgørelse ad Lovgivningsmagtens Vej. Det var da ogsaa denne Forudsætning, under hvilken Finansudvalget i Fjor forhandlede med Indenrigsministeren, da Privilegiet udløb. Hvis jeg ikke husker fejl, var det vistnok i Efteraaret 1894, at Kammerherreinde Berling døde, det er altsaa nu henved 1½ Aar siden; og allerede inden 2den Behandling i Fjor konfereerede Finansudvalget med den højtæreede Indenrigsminister om Privilegiets Fornyelse. Det var da selvfølgelig Forudsætningen, at de Oplysninger, som vi udbad os, og den Forhandling, som Ministeren erklærede sig fuldstændig villig til at føre, skulde være en Forhandling om, hvorledes den Sag skulde ordnes i Fremtiden. Derom var der fuldstændig Forstaelse; og hvis der ikke har været Forstaelse om den Ting, er der kun at sige: Saa har hele den Konference, som allerede i Fjor blev ført med Indenrigsministeren, været fuldstændig meningsløs. Der var jo ikke fjerneste Grund til at tage fat paa dette Spørgsmaal, hvis det ikke var Meningen, at det skulde drøftes i Fællesskab og afgøres i Fællesskab. Nu sagde den højtæreede Minister i Gaar, at han har været villig til og fremdeles er villig til at give Oplysninger og føre Forhandling. Men Kendsgerningen er dog den, at efter at der nu er gaaet 1½ Aar, ere de Oplysninger, vi have faaet, yderst tynde, og den Forhandling, der har været ført,

den er ingen. Det er klart, at for at træffe en ny Bestemmelse, maa der opnaas Enighed; men den første Betingelse for at opnaa Enighed er at tale om Tingene og faa at vide, hvad man fra begge Sider vil. Det har været os aldeles umuligt at fravriste den højtæreede Minister nogen som helst Udtalelse om, hvorledes han tænker sig den Sag ordnet, hvad det er, han vil. Naar da nu den højtæreede Minister siger, at Finansudvalgets Opstilling af denne Post paa Finansloven viser, at Udvalget nærer en anden Opfattelse end han af Regeringens Myndighed, og at der derom herfter en principiel Uenighed, er det en Udtalelse, hvori der ikke er et eneste rigtigt Ord. Der er med Hensyn til Ministerens Myndighed ikke Sygges af Forstel i Opfattelsen. Vi vide meget vel, at hvis der ikke opnaas Enighed om denne Sag, er Ministeren formelt berettiget til i Morgen at gaa hen og forny Privilegiet. Nej, hvis der herfter Uenighed om noget, hvad jeg er ude af Stand til at vide, maa det være om, hvorledes den Sag i Realiteten skal ordnes. Jeg vil da, for om muligt at fremkalde en Udtalelse fra den højtæreede Minister, en Udtalelse, som det ikke hidtil er lykkedes os at faa, herved stille dette bestemte Spørgsmaal til ham: Er Ministeren villig til at gaa ind paa en Ordning, hvorefter der fremtidig paalægges „Berlingske Tidende“ en Afgift? Og dernæst: Anser han den Afgift, som Finansudvalgets Flertal foreslaar af 40,000 Kr. for at være passende, eller hvis han ikke anser denne Sum for passende, hvilken Sum anser han da for at være passende? Det er dette, som det efter 1½ Aars Forløb ikke er lykkedes os at faa noget som helst Svar paa, eller nogen som helst Anthoning af et Svar paa. Naar da den højtæreede Minister siger, at den Vej, som Finansudvalget i Aar er slaaet ind paa, er fuldstændig ny, at Finansudvalget har Vren af her at have fundet paa noget nyt, saa er dette en Fejltagelse; thi naar Finansudvalget har opstillet dette Forslag, saa er det kun, fordi dette er den eneste Vej, ad hvilken det er muligt at fremkalde en Forhandling med nogen Udsigt til et Resultat. Den højtæreede Minister kan henvise os til, at vi kunde have indbragt et Lovforslag om Sagens Ordning. Ja, det kunde vi ganske vist gøre, hvis det var vort Formaal at fremkalde den Situation, at Sagen er sikkert paa at henlægges endnu mindst et Aar uden at finde sin Løsning. Paa dette Trin af Samlingen vilde det være ganske urimeligt at gaa den Vej. Hvis den højtæreede Minister i Fjor havde jagt os, at det var det, han vilde have, og at nogen anden Forhandling vilde han ikke